

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

GUILLAUME

Musso

CENTRAL PARK

Traducere din limba franceză și note de
Liliana Urian

EDITURA ALLFA

Cuprins

Prima parte

Cei încătușați

1. Alice	11
2. Gabriel	17
3. Central Park West	23
4. Cei încătușați	29
5. Red Hook	47
6. Chinatown	64
7. Mușcând din țărână.....	90

Partea a doua

Memoria durerii

8. Memoria durerii	99
9. Riverside	130
10. Amprente	135
11. <i>Little Egypt</i>	145
12. <i>Free Jazz</i>	158
13. Shisha Bar	162
14. <i>Two people</i>	169
15. <i>Para bellum</i>	176

16. Pe urmele ucigașului.....	197
17. Vicleniile diavolului.....	214
18. Upercut.....	223
19. De partea celor vii	230
20. În casă	244
21. Vălul de sidef.....	256
22. Vaughn.....	265

Partea a patra

Femeia confuză

23. Acționează sau mori	277
24. Capitolul zero.....	304
25. Chiar înainte	313
26. Oglinzile	322
27. Umbrele albe	332
28. Într-o singură inimă	338
Va fi...	345
Mulțumiri	351

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Prima parte

Cei încătușați

1

Alice

*Eu cred că în fiecare om există un alt om.
Un necunoscut, un Conspirator, un Fățarnic.*

Stephen KING

Mai întâi, adierea rece și înțepătoare a vântului care-i mângea fața.

Freamătul ușor al frunzișurilor. Susurul îndepărtat al unui pârâu. Ciripitul discret al păsărilor. Primele raze de soare pe care le ghicește prin vălul pleoapelor încă închise.

Apoi trosnetul crengilor. Miroslul de pământ reavăn. Cel al frunzelor în descompunere. Notele lemnoase și intense ale lichenului cenușiu.

Mai departe, un murmur nedeslușit, oniric, disonant.

Alice Schäfer deschise ochii anevoie. Lumina zilei o orbcea. Roua dimineții îi näclaia hainele. Scăldată într-o sudoare rece ca gheăță, tremura de frig. Avea gâtul uscat și simțea în gură un gust puternic de cenușă. Articulațiile o dureau, membrele îi erau anchilozate și mintea amortită.

Când se ridică, își dădu seama că era întinsă pe o bancă rustică din lemn brut. Năucită, descoperi brusc că trupul

Respect pentru ameni și cărti

Alice își înăbuși un țipăt și inima începu să-i bată nebunește. Încercând să se elibereze, căzu pe pământ, dar se ridică în aceeași clipă. Abia atunci văzu că mâna ei dreaptă era legată cu cătușe de încheietura stângă a necunoscutului. Se dădu un pas înapoi, dar bărbatul rămase nemîscat.

Ei, drăcie!

Inima îi bubuia. Aruncă o privire la ceasul de mâină, o vechitură marca Patek: cadranul era crăpat, dar mecanismul încă funcționa, iar calendarul lui arăta: marti, 8 octombrie, ora 8.00.

Fir-ar să fie! Unde naiba sunt? se întrebă ea, ștergându-și cu mâneca transpirația de pe față.

Privi în jur pentru a evalua situația. Se afla în inima unei păduri aurite de toamnă, cu vegetație variată, proaspătă și densă. O poiană sălbatică și liniștită, încurjată de stejari, de tufișuri dese și proeminente stâncoase. Nu se simțea nici țipenie de om și, având în vedere împrejurările, era fără îndoială preferabil.

Alice ridică ochii. Lumina era frumoasă, blândă, aproape ireală. Niște fulgi pufoși străluceau în frunzișul unui ulm imens și scânteietor, ale cărui rădăcini erau înfipte într-un covor de frunze umede.

Să fie pădurea Rambouillet? Fontainebleau? Vincennes? își dădu ea cu presupusul.

Un tablou impresionist de carte poștală, al cărui calm contrasta violent cu acea trezire suprarealistă alături de un bărbat complet necunoscut.

Se aplecă înainte cu prudență pentru a-i distinge mai bine fața. Era cea a unui bărbat de vreo treizeci și cinci – patruzeci de ani, cu păr săten ciufulit și barbă de câteva zile.

Un cadavru?

Se lăsa în genunchi și-i puse trei degete pe gât, în dreapta mărului lui Adam. Pulsul pe care îl simți când apăsa pe artera carotidă o liniști. Tipul își pierduse cunoștința, dar nu era mort. Îl observă cu atenție preț de o clipă. Îl cunoștea de unde? Să fi fost vreun nemernic pe care-l băgase la pârnaie? Nu, trăsăturile acelea nu-i spuneau absolut nimic.

Alice își dădu în lături câteva șuvițe blonde care îi cădeau peste ochi, apoi examină cătușele metalice care o legau de individ. Erau un model standard cu siguranță dublă, utilizat de un număr mare de servicii de poliție sau de securitate privată din lume. Ba chiar era foarte probabil să fie vorba de *propria ei* pereche de cătușe. Alice scotoci în buzunarul blugilor, sperând să găsească cheia.

Nu era acolo. În schimb, simți un revolver ascuns în buzunarul interior al gecii de piele. Crezând că e arma ei de serviciu, strânse degetele pe patul său cu ușurare. Dar nu era pistolul Sig Sauer utilizat de polițiștii de la Brigada Criminalistică. Era un Glock 22 din polimer, pe care nu știa de unde îl are. Vru să-i verifice încăr cătorul, dar era greu cu o mână legată. Reuși s-o facă totuși cu prețul câtorva contorsionări, având grija să nu-l trezească pe necunoscut. În mod evident, îi lipsea un glonț. Mânuind pistoletul, își dădu seama că avea patul pătat de sânge uscat. Își desfăcu complet geaca și constată că urmele de hemoglobină coagulată îi murdăreau și cămașa.

Alice își frecă pleoapele cu mâna liberă. Acum, o migrăna cumplită îi iradia în tâmpale, ca și cum o menghină invizibilă îi strângea craniul. Respiră adânc pentru a-și alunga teama și încercă să-și adune amintirile.

Cu o seară în urmă ieșise să petreacă împreună cu trei colege pe Champs-Élysées. Băuse mult, pahar după pahar, luând barurile la rând: Moonlight, Treizième Étage, Londonderry... Cele patru prietene se despărțiseră pe la miezul nopții. Ea se dusese singură să-și ia mașina lăsată într-o parcare subterană de pe Bulevardul Franklin-Roosevelt, apoi...

Beznă totală. Mintea îi era înfășurată într-un văl de pânză. Creierul i se învârtea în gol. Memoria îi era paralizată, înghețată, blocată pe acea ultimă imagine.

Haide, fă un efort, ce dracu! Ce s-a întâmplat după aceea?

Își amintea clar că plătise locul de parcare la automat, după care coborâse scările până la nivelul al treilea. Băuse prea mult, asta era sigur. Clătinându-se, ajunsese la micuțul ei Audi, descuiase portiera, se așezase pe scaun și...

Și nimic.

Degeaba încercase să se concentreze, un zid de cărămidă albă îi bara accesul la amintiri. Gândirea i se lovea de zidul lui Hadrian, tentativele îi erau zădărnicite de marea zid chinezesc, în toată splendoarea lui.

Înghiți în sec. Se panică și mai mult. Pădurea aceea, săngele de pe cămașă, arma care nu îi aparținea... Nu era vorba doar de o simplă mahmureală de după o noapte de beție. Dacă nu-și mai amintea cum ajunsese acolo, însemna mai mult ca sigur

că fusese drogată. Poate îi pusese vreun tâmpit GHB în pahar!

Respect pentru oameni și cărti

Era foarte posibil. Ca polițistă, fusese confruntată în ultimii ani cu mai multe cazuri implicând drogul violului. Alungă ideea într-un cotlon al minții și începu să-și golească buzunarele: portofelul și legitimația de polițist îi dispăruseră. Nu mai avea asupra ei nici acte de identitate, nici bani, nici telefon mobil.

Acum, la frică se adăugă disperarea.

O creangă se rupse făcând un stol de păsărele să-și ia zborul. Câteva frunze uscate plutiră prin aer și-i atinseră ușor fața. Cu mâna stângă, Alice își trase la loc fermoarul de la geacă, ținând partea de sus a hainei cu bărbia. Abia atunci văzu că are în palmă o inscripție făcută cu cerneala spălăciță a unui pix; o suită de numere notate în grabă, ca o fișuică de școlar aproape ștearsă.

212558900

Ce însemnau aceste cifre? Ea le notase? *Posibil, dar nu sigur...* își zise văzând scrisul.

Închise ochii pentru o clipă, descumpănătă și însăpăimântată.

Refuză să se lase pradă disperării. În mod evident, ceva grav se petrecuse în noaptea aceea. Dar, dacă ea nu-și mai amintea nimic, bărbatul de care era legată cu cătușe avea să-i împrospăteze repede memoria. Cel puțin, aşa spera.

Prieten sau dușman?

Neștiind sigur, puse încărcătorul în Glock și armă pistolul semiautomat. Cu mâna liberă, îndreptă arma spre tovarășul ei, apoi îl zgâlțai fără menajamente.

— Hei! Oh! Scularea!

Bărbatul nu reușea să se trezească.

— Mișcă-te, amice! îl bruscă ea scuturându-i umărul.

El clipi din ochi și își înăbuși un căscat, apoi se ridică anevoie. Când deschise ochii, avu o violentă mișcare de stu-poare văzând țeava armei la câțiva centimetri de tâmpla lui.

O privi pe Alice cu ochii holbați, apoi sucă capul în toate părțile, descoperind uluit peisajul sălbatic care îl înconjura.

După câteva secunde de stupefacție, înghiți în sec, apoi deschise gura și întrebă în engleză:

— Cine naiba ești tu? Si ce facem aici?

2 *Gabriel*

Fiecare dintre noi poartă în el un străin care îi dă fiori.

Frații GRIMM

Necunoscutul vorbise cu un puternic accent american, înghițind aproape toate „r“-urile.

— Unde dracu' suntem? insistă el încruntând sprâncenele.

Alice strânse degetele pe patul pistolului.

— Cred că tu trebuie să-mi spui asta! răspunse ea în engleză, apropiind țeava armei de tâmpla lui.

— Hei, calmează-te, bine? zise el ridicând mâinile. Și lasă jos arma, chestiile astea sunt periculoase...

Încă somnoros, arătă din bărbie spre mâna lui legată cu brățara de oțel.

— De ce mi-ai pus cătușele? Ce-am mai făcut de data asta? M-am încăierat? Am condus beat pe un drum public?

— Nu eu ţi-am pus cătușele, îi răspunse ea.

Alice îl măsură din priviri: purta niște blugi bleumarin, o pereche de Converși, o cămașă albastră șifonată și o haină de costum cambrată. Ochii, verzi și ispititori, erau încercănați și înfundați în orbite din cauza oboselii.

Își coborî ochii spre încheietura mâinii pentru a se uita la ceas, dar acesta nu mai era acolo.

— Fir-ar să fie... Ce oră este?

— E opt dimineață.

Se scotoci cu mare greutate prin buzunare și, după ce și le întoarse pe dos, se răsti la ea:

— Mi-ai șutit tot! Verzișorii, portofelul, telefonul...

— Nu ți-am furat nimic, îl asigură Alice. Și eu am fost jefuită.

— Și mai am și ditamai cucuiul, constată el frecându-se în spatele capului cu mâna liberă. Nici pe ăsta nu mi l-ai făcut tu, nu-i aşa? se plânse fără să aștepte, de fapt, vreun răspuns.

Se uită la ea cu coada ochiului. Îmbrăcată cu niște blugi strâmbi și o geacă de piele din care ieșeau poalele unei cămași pătate de sânge, Alice era o blondă zveltă de vreo treizeci de ani, cu părul prins într-un coc aproape desfăcut. Avea o față dură, dar armonioasă – pomeți înalți, nas fin, ten diafan – și ochii, paiați cu reflexiile arămii ale frunzelor de toamnă, străluceau cu intensitate.

O durere îl scoase din contemplație: o senzație de arsură pe care o simțea în antebraț.

— Acum ce mai ai? ofță ea.

— Mă doare, se schimonosi el. Parc-ar fi o rană...

Din cauza cătușelor, Gabriel nu putu să-și ridice haina ori să-și suflece mâncurile de la cămașă, dar, după mai multe contorsionări, reuși să zăreasă un soi de bandaj care îi strânghea

brațul. Un pansament pus recent, din care ieșea o dâră subțire de sânge ce se prelingea până la încheietură.

— Gata, termină cu tâmpeniile! se enervă el. Unde suntem? La Wicklow?

Tânără clătină din cap.

— Wicklow? Unde-i asta?

— La sud, e o pădure, oftă el.

— La sud de ce? întrebă ea.

— Faci mișto de mine? La sud de Dublin!

Ea îl privi mirată.

— Chiar crezi că suntem în Irlanda?

El oftă.

— Dar unde altundeva am putea fi?

— Păi, în Franța, cred. În apropiere de Paris. Aș zice că în pădurea Rambouillet sau...

— Termină cu aiureala asta! i-o tăie el. Și, de fapt, cine ești?

— O fată cu un pistol, aşa că eu pun întrebările.

El o sfidă din priviri, dar înțeles că nu era stăpân pe situație. Nu mai zise nimic, lăsând tacerea să se instaleze.

— Mă cheamă Alice Schäfer și sunt căpitan de poliție în Brigada Criminalistică din Paris. Mi-am petrecut seara cu niște prietene pe Champs-Élysées. Habar n-am unde suntem și cum am ajuns aici, legați cu cătușe unul de altul. Și n-am nici cea mai vagă idee în privința identității tale. E rândul tău acum.

După câteva secunde de ezitare, necunoscutul se hotărî să se prezinte.

— Sunt american. Mă numesc Gabriel Keyne și sunt pianist de jazz. În mod normal, locuiesc la Los Angeles, dar adeseori sunt pe drum din cauza concertelor.

— Care e ultima ta amintire? îl presă ea.

Gabriel încruntă sprâncenele și închise ochii pentru a se concentra mai bine.

— Păi... Aseară, am cântat împreună cu saxofonistul meu la Brown Sugar, un club de jazz din cartierul Temple Bar, în Dublin.

În Dublin... Tipul ăsta e dus cu pluta!

— După concert, m-am așezat la bar, am luat Cuba Libre și poate că am băut prea mult, continuă Gabriel deschizând ochii.

— Și pe urmă?

— Pe urmă...

Se crispă la față și își mușcă buza. În mod vizibil, îi era la fel de greu ca și ei să-și amintească sfârșitul serii.

— Uite ce e, nu mai știu. Cred că m-am încăierat cu un tip căruia nu-i plăcea muzica mea, după care m-am dat la niște gagici, dar eram prea matolit ca să agăț vreuna.

— Foarte frumos. Foarte elegant, într-adevăr.

El respinse reproșul cu un gest al mâinii și se ridică de pe bancă, obligând-o pe Alice să facă la fel. Printron-un gest brusc al antebrațului, aceasta îl forță să se așeze la loc.

— Am părăsit clubul pe la miezul nopții, zise el. Abia mă mai țineam pe picioare. Am chemat un taxi pe Aston Quay. După câteva minute, o mașină s-a oprit și...

— Și ce?

— Nu mai ştiu, recunoscu el. Probabil că am dat adresa hotelului și m-am prăbuşit pe bancheta din spate.

— Şi apoi?

— Dacă-ți spun că nu mai ştiu nimic!

Alice lăsă arma în jos și preț de câteva secunde digeră veștile proaste pe care tocmai le primise. În mod evident, tipul ăsta n-avea să-o ajute să lămurească situația. Dimpotrivă.

— Ești conştient că tot ce mi-ai povestit nu-i decât o abureală? reluă ea ofțând.

— Şi de ce, mă rog?

— Păi, pentru că suntem în Franța, de-aia!

Gabriel scrută cu privirea pădurea care se întindea în jurul lor: vegetația sălbatică, tufișurile stufoase, pereții stâncosi acoperiți cu iederă, domul auriu format de frunzișurile de toamnă. Privirea îi urcă de-a lungul trunchiului jupuit al unui ulm uriaș și surprinse două veverițe care alergau, făcând salturi rapide și sărind din creangă-n creangă în urmărire unei mierle albastre.

— Sunt gata să pun pariu pe cămașa mea că nu suntem în Franța, zise el scărpinându-se în cap.

— În orice caz, nu există decât un mod de-a afla, zise Alice iritată, punând pistolul la loc și îndemnându-l să se scoale de pe bancă.

Părăsiră poiana și se afundă în vegetația formată din tufișuri dese și arbuști stufoși. Legăți unul de altul, traversără o pajiste vălurită, o luară pe un drum care urca, apoi coborără o pantă, sprijinindu-se de aflorimentele stâncioase. Le trebuiră mai bine de zece minute pentru a reuși să iasă din